



ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem – pobočka v Liberci rozhodl v senátu složeném z předsedkyně Mgr. Lucie Trejbalové a soudců Mgr. Karolíny Tylové, LL. M. a Mgr. Zdeňka Macháčka ve věci

žalobce: **XX**, narozen dne **XX**
bytem náměstí **XX**
zastoupen advokátem Mgr. Tomášem Císařem
sídlem Vinohradská 22, Praha 2

proti

žalovanému: **Ministerstvo vnitra, Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**
sídlem nám. Hrdinů 1634/3, Praha 4

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 21. 2. 2018, č. j. MV-6615-5/SO-2018

takto:

- I. Žaloba proti rozhodnutí Ministerstva vnitra, Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců, ze dne 21. 2. 2018, č. j. MV-6615-5/SO-2018, se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobou podanou v zákonné lhůtě se žalobce domáhá zrušení shora označeného rozhodnutí žalovaného, kterým bylo ve výroku II. změněno rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky (dále jen „správní orgán prvního stupně“) ze dne 7. 10. 2017, č. j. OAM-643-27/ZR-2016, tak, že žalobci byla stanovena lhůta k vycestování z území ČR v délce 30 dnů od právní moci rozhodnutí. Ve zbytku bylo rozhodnutí správního orgánu prvního stupně potvrzeno. Tímto prvostupňovým rozhodnutím byla podle § 77 odst. 2 písm. a), f) zákona č. č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), žalobci zrušena platnost povolení k trvalému pobytu.
2. Žalovaný v napadeném rozhodnutí uvedl, že s ohledem na rozsudek Obvodního soudu pro Prahu 4 ze dne 8. 10. 2015 ve věci sp. zn. 52 T 69/2015, trestní příkaz Obvodního soudu pro Prahu 1 ze dne 15. 11. 2015 ve věci sp. zn. 2 T 121/2015, trestní příkaz Okresního soudu v Nymburce ze dne 9. 11. 2010 ve věci sp. zn. 4 T 199/2010 a trestní příkaz Okresního soudu v Ostravě ze dne 14. 4. 2007 ve věci sp. zn. 10 T 76/2007 je zřejmé, že žalobce opakovaně závažným způsobem narušil veřejný pořádek, což bylo dostatečným způsobem popsáno v rozhodnutí správního orgánu prvního stupně. Byly tedy splněny podmínky § 77 odst. 2 písm. a) zákona o pobytu cizinců. Žalobce se opakovaně dopustil úmyslné trestné činnosti, jednalo se o krádeže, padělání a pozměňování veřejné listiny, porušování domovní svobody, omezování osobní svobody a vydírání. Zločin dokonce spáchal na ženě v pokročilém stádiu těhotenství a jejím tříletém nezletilém dítěti. Žalobce závažnost spáchané trestné činnosti nemístně bagatelizuje. Samotné odsouzení uvedeným rozsudkem Obvodního soudu pro Prahu 4, který je součástí spisového materiálu, je důvodem pro zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu podle § 77 odst. 2 písm. f) zákona o pobytu cizinců.
3. Dle žalovaného nebylo třeba žalobce vyslýchat ohledně narušení veřejného pořádku, neboť to již plyne z uvedených soudních rozhodnutí. Žalobce ani jeho rodinné příslušníky rovněž nebylo třeba vyslýchat ohledně rodinných vazeb žalobce na území ČR, protože správní orgán prvního stupně měl za prokázanou délku pobytu žalobce i existenci jeho rodinných vazeb k jeho dítěti, bratrovi a bratrově rodině. Vztah žalobce a jeho družky XXXX byl dle tvrzení žalobce ukončen, bývalé družce byla navíc zrušena platnost povolení k trvalému pobytu. Žalobce si během svého pobytu ve vězení nemohl vytvořit hodnotné vazby na území ČR. Po dobu výkonu trestu nemohl žít ve společné domácnosti se svými rodinnými příslušníky ani pečovat o své dítě, o něž se staral žalobcův bratr. Žalobce, jeho dítě i matka dítěte jsou občany stejné země původu, kde mohou pobývat. Žalovaný shledal, že vzhledem k závažnosti a rozsahu úmyslné trestné činnosti, jakož i k délce a druhu uloženého trestu, převažuje zájem české společnosti na ochranu před žalobcem nad zájmem žalobce spočívajícím v právu realizovat v ČR svůj soukromý a rodinný život. K úpravě výroku o stanovení lhůty k vycestování přistoupil žalovaný s ohledem na stanovený konec výkonu trestu odnětí svobody.
4. Žalobce v podané žalobě namítal, že napadené rozhodnutí odporuje požadavkům dle § 68 odst. 3 a § 89 odst. 2 správního řádu. Žalovaný rovněž v rozporu s ustanovením § 3 správního řádu nezjistil stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti. Rozhodnutí správních orgánů dále nerespektují úpravu § 174a zákona o pobytu cizinců. Žalovaný

řádně nevypořádal uplatněné odvolací námitky. Nebylo dostatečně individualizováno porušení veřejného pořádku ze strany žalobce. Samotné odsouzení pro trestný čin ještě neznamená narušení veřejného pořádku, tím méně pak závažným způsobem. K tomu žalobce odkázal na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu č. j. 3 As 4/2010-151, č. j. 5 As 73/2011-146 a č. j. 1 As 175/2012-34. Ve světle těchto judikátů se žalobci nedostalo řádného posouzení otázky, zda se závažným způsobem dopustil narušení veřejného pořádku. Správní orgán je povinen individualizovat každé odsuzující rozhodnutí a zjistit, zda dané jednání představuje závažné narušení veřejného pořádku. Správní orgán se nezabývá rolí žalobce v případech, v nichž byl odsouzen, jeho společenskou nebezpečností, chováním v průběhu řízení či dobou, která od odsouzení uplynula.

5. Žalobce je otcem dcery, o niž pečuje, jeho bratr o dceru pečoval pouze po dobu výkonu trestu žalobce. Správní orgány náležitě neposoudily ani otázku přiměřenosti rozhodnutí ve vztahu k soukromému a rodinnému životu žalobce. Žalobce má veškeré zázemí na území ČR, nikoli v domovském státě, na jeho pomoci je závislá jeho nezletilá dcera, jejímž domovem je Česká republika. Žalobce odkazuje na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu č. j. 8 As 68/2012-39 vymezující faktory relevantní při posuzování cizineckých věcí. Posouzení správních orgánů je nedostatečné, nevychází ze spolehlivě zjištěného stavu věci a odůvodnění správních orgánů je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů. Faktory rozhodné pro posouzení otázky přiměřenosti byly ponechány stranou. To se týká zjištění doby pobytu žalobce na území, jeho vazby na další občany ČR, přítomnosti rodinných příslušníků či zdravotního stavu žalobce. Správní orgán opomíjí posoudit hlediska dle § 174a zákona o pobytu cizinců, která jsou zde zakotvena jako minimální, a nijak se zásahem do soukromého a rodinného života žalobce nezabývá. Žalobce sám navrhoval provedení důkazu svým výsledkem, což správní orgán odmítl, ačkoli měl zjišťovat dopady rozhodnutí do života žalobce.
6. V písemném vyjádření k žalobě žalovaný odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí a na spisový materiál. Žaloba nepřináší žádnou novou relevantní argumentaci. Správní orgány obou stupňů se zabývaly rodinnými vazbami žalobce, který v odvolání zmínil pouze vazby na svou družku, dceru a bratrovu rodinu. Jelikož žalobce jiné osoby neuvedl, správní orgány nebyly povinny pátrat po jiných osobách, k nimž by mohl mít žalobce vztah. Ani v žalobě žalobce konkrétní osoby neuvedl. Délka pobytu žalobce na území byla zřejmá z cizineckého informačního systému. Žalobce neuvedl ani nedoložil cokoli k jeho zdravotnímu stavu. S dcerou i bývalou družkou může žalobce pobývat v zemi původu. Žalovaný považoval žalobu za nedůvodnou a navrhoval, aby ji soud zamítnul.
7. Z obsahu předloženého správního spisu soud zjistil tyto pro věc rozhodné skutečnosti:
8. Dne 9. 2. 2016 byl správnímu orgánu prvního stupně doručen rozsudek Obvodního soudu pro Prahu 4 ze dne 8. 10. 2015, sp. zn. 52 T 69/2015. Žalobce byl shledán vinným ze spáchání přečinu porušování domovní svobody podle § 178 odst. 1, 2, 3 zákona č. 40/2009 Sb., trestního zákoníku, přečinu omezování osobní svobody podle § 171 odst. 1, 2 trestního zákoníku a zločinu vydírání podle § 175 odst. 1, 2 písm. b) trestního zákoníku, to vše ve spolupachatelství. Žalobce společně s dalšími dvěma osobami dne 30. 11. 2014 neoprávněně vnikli do cizího bytu, kde spoutali poškozenou, ústa jí přelepili lepicí páskou a jeden z přítomných mužů ji udeřil do obličeje. Následně tuto poškozenou, jejího tříletého syna a chůvu odvezli autem a odvedli do lesoparku, kde poškozenou donutili k sepsání směnky, v níž uznala dluh 45 000 EUR. Přítomnou chůvu rovněž donutili směnku podepsat a hrozili jí, aby nesevřela na policii. Žalobce byl odsouzen k trestu

odnětí svobody v trvání dvou let. Při určování výše trestu vzal soud za přitěžující okolnost, že obžalovaní se trestné činnosti dopustili na poškozené v pokročilém stádiu těhotenství a na jejím tříletém synovi, navíc trestné jednání trvalo po dobu několika hodin. Žalobce jednal plánovitě a s rozmyslem ve spolupráci s dalšími dvěma osobami.

9. Z popisu evidence rejstříku trestů plynou kromě uvedeného také další odsouzení trestními příkazy, a to k podmíněným trestům odnětí svobody z let 2010 a 2015 za krádeže a z roku 2007 za padělání a pozměňování veřejné listiny. Uvedené trestní příkazy byly rovněž založeny do spisu. Plyne z nich, že žalobce si opatřil padělaný cestovní pas a řidičský průkaz, těmito doklady se pak prokázal při kontrole dne 11. 4. 2007 poté, co byl přistižen při krádeži. Dne 7. 11. 2010 žalobce spolu s další osobou odebrali v prodejně XX v XX z regálu alkoholické nápoje v hodnotě 7 344 Kč, které poschovávali pod kabáty a do dětského kočárku, a s odcizeným zbožím prošli bez zaplacení pokladnou. Dne 1. 11. 2015 pak žalobce v Praze ve společnosti ženy s dítětem, která upoutala pozornost prodavaček, odcizil z prodejny oblečení zboží v celkové hodnotě 38 195 Kč.
10. Dne 23. 5. 2016 oznámil správní orgán prvního stupně žalobci zahájení správního řízení ve věci zrušení povolení k trvalému pobytu podle § 77 odst. 2 písm. a), f) zákona o pobytu cizinců. Žalobce ve svém vyjádření k věci uvedl, že má na území ČR bratra a dceru. Dne 7. 10. 2017 vydal správní orgán prvního stupně rozhodnutí, kterým žalobci zrušil platnost povolení k trvalému pobytu podle § 77 odst. 2 písm. a), f) zákona o pobytu cizinců a stanovil mu lhůtu k vycestování do 30 dnů od právní moci tohoto rozhodnutí, nejpozději do 30 dnů od propuštění z výkonu trestu odnětí svobody. V odůvodnění rozhodnutí správní orgán prvního stupně odkázal na judikaturu správních soudů a uvedl, že opakovaná pravomocná odsouzení za trestnou činnost spočívající v řadě útoků představují závažné narušení veřejného pořádku. Vzhledem k odsouzení k nepodmíněnému trestu odnětí svobody je navíc dán i důvod pro zrušení povolení k trvalému pobytu podle § 77 odst. 2 písm. f) zákona o pobytu cizinců. Správní orgán prvního stupně dále vážil dopady rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce, konstatoval, že žalobce má na území ČR zejména nezletilou dceru a její matku, tato skutečnost však nepřeváží negativní okolnosti spojené s trestnou činností žalobce. Dopad do rodiny není závažnější než nepodmíněný trest odnětí svobody. Za přibližně deset let existence trvalého pobytu v ČR, byl žalobce čtyřikrát odsouzen, čímž sám ohrozil svůj pobytový status. V závěru rozhodnutí správní orgán prvního stupně uvedl, že postupoval v souladu s veřejným zájmem podle § 2 odst. 4 správního řádu. Veřejným zájmem přitom není, aby na území České republiky pobýval cizinec, který opakovaně spáchal úmyslný trestný čin. Zájem společnosti převažuje nad zájmem jednotlivce, v této souvislosti správní orgán I. stupně odkázal na usnesení Ústavního soudu ze dne 21. 11. 2013, sp. zn. IV. ÚS 462/03, a na usnesení Ústavního soudu ze dne 4. 5. 2006, sp. zn. II. ÚS 59/06.
11. Napadené rozhodnutí a řízení jeho vydání předcházející soud přezkoumal v řízení dle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), v rozsahu a v mezích uplatněných žalobních bodů dle § 75 odst. 2 s. ř. s. s tím, že přitom vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu v souladu s § 75 odst. 1 s. ř. s. K projednání žaloby soud nařídil ústní jednání, při němž oba účastníci setrvali na svém stanovisku. Dokazování soud neprováděl, neboť žalobcem navrhované důkazy se vztahovaly k prokázání toho, že žalobce má nezletilou dceru, s níž společně žije, což jsou skutečnosti

mezi účastníky nesporné. Dokazování by tedy bylo nadbytečné. Po provedeném přezkumu napadeného rozhodnutí dospěl soud k závěru, že žaloba není důvodná.

12. Podle § 77 odst. 2 písm. a) a f) zákona o pobytu cizinců, ministerstvo platnost povolení k trvalému pobytu dále zruší, jestliže
 - a) cizinec opakovaně závažným způsobem naruší veřejný pořádek nebo práva a svobody druhých anebo je důvodné nebezpečí, že by mohl ohrozit bezpečnost státu,
 - f) byl cizinec pravomocně odsouzen soudem České republiky za spáchání úmyslného trestného činu k nepodmíněnému trestu odnětí svobody v délce do 3 let včetně
 za podmínky, že toto rozhodnutí bude přiměřené z hlediska jeho zásahu do soukromého nebo rodinného života cizince.
13. Podle § 77 odst. 3 zákona o pobytu cizinců, ministerstvo v rozhodnutí o zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu podle odstavců 1 a 2 stanoví lhůtu k vycestování z území a udělí cizinci výjezdní příkaz; cizinec je povinen ve stanovené lhůtě z území vycestovat.
14. Podle § 174a odst. 1 zákona o pobytu cizinců, při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán zohlední zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště.
15. Soud především neshledal důvodnou námitku nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí. Žalovaný přezkoumal rozhodnutí správního orgánu prvního stupně v souladu s § 89 odst. 2 správního řádu a v napadeném rozhodnutí se žalovaný vypořádal se všemi odvolacími námitkami žalobce. Z rozhodnutí správních orgánů, která tvoří jeden celek, je zřejmé, z jakých důvodů bylo rozhodnuto a na základě jakých podkladů včetně úvah o jejich hodnocení. Správními orgány byl rovněž pro účely řízení dostatečně zjištěn skutkový stav věci.
16. Dva stěžejní okruhy námitek směřují jednak k tomu, že žalobce opakovaně závažným způsobem neporušil veřejný pořádek ve smyslu § 77 odst. 2 písm. a) zákona o pobytu cizinců, resp. že správní orgány tuto otázku řádně neposoudily, a dále k tomu, že nebyla řádně posouzena přiměřenost dopadů rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce.
17. Pokud jde o první popsanou námitku, správní orgány se nespokojily s pouhou skutečností, že žalobce byl v minulosti odsouzen pro trestnou činnost, nýbrž se s odkazem na judikaturu správních soudů, kterou zmiňuje i žalobce, zabývaly konkrétní povahou trestné činnosti, popsaly její charakter, množství útoků, konstatovaly recidivu žalobce a zjevný nedostatek respektu k právním předpisům ČR. Soud se s posouzením správních orgánů ztotožňuje, na odůvodnění jejich rozhodnutí pro stručnost odkazuje a dodává, že závažnost trestného jednání žalobce v průběhu času dokonce gradovala. Důsledkem toho je, že odsouzení žalobce rozsudkem Obvodního soudu pro Prahu 4 ze dne 8. 10. 2015, sp. zn. 52 T 69/2015, k nepodmíněnému trestu odnětí svobody v trvání dvou let za úmyslnou trestnou činnost je samo o sobě důvodem pro zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu podle § 77 odst. 2 písm. f) zákona o pobytu cizinců. Tento rozsudek, v němž popsané jednání žalobce soud považuje za závažné narušení veřejného pořádku, je součástí spisového materiálu stejně jako opis z evidence rejstříku trestů, z něhož je odsouzení

rovněž patrné. Žalobce se tedy dopustil natolik závažné trestné činnosti, že i v případě eventuálního nedostatku důvodu podle § 77 odst. 2 písm. a) zákona o pobytu cizinců by byl dán, v případě zachování přiměřenosti dopadů rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce, jiný důvod pro zrušení povolení k trvalému pobytu dle písm. f).

18. Soud má nicméně za to, že v daném případě je naplněna i podmínka opakovaného závažného narušení veřejného pořádku dle § 77 odst. 2 písm. a) zákona o pobytu cizinců. Ze zdokumentovaného jednání žalobce je zřejmé, že trestná činnost je pro žalobce nikoli nestandardním prostředkem obživy, k němuž se v minulosti opakovaně uchýloval. Pokud žalobce odkazoval na judikaturu, dle níž je závažným porušením veřejného pořádku skutečné, aktuální a dostatečně závažné ohrožení některého ze základních zájmů společnosti, pak soud konstatuje, že v případě žalobce je uvedená definice naplněna, a to i s přihlédnutím k individuální situaci žalobce. Ten byl od roku 2006, kdy mu byl trvalý pobyt povolen, již čtyřikrát odsouzen pro trestnou činnost, naposledy dvakrát v r. 2015. Zájem české společnosti bezpochyby je, aby právní předpisy byly dodržovány a aby byl chráněn mj. majetek, svoboda a soukromí osob. Žalobce svým jednáním tyto zájmy opakovaně narušil a vzhledem k jeho minulosti se lze důvodně obávat další trestné činnosti z jeho strany. Soud tedy považuje za správný závěr správních orgánů, že žalobce jednáním popsaným v odsuzujících rozhodnutích opakovaně závažným způsobem narušil veřejný pořádek.
19. K otázce posouzení přiměřenosti dopadů rozhodnutí do soukromého a rodinného života účastníka existuje bohatá judikatura, kterou shrnuje žalobcem vzpomínaný rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 8. 2013, č. j. 8 As 68/2012-39. Podle tohoto rozhodnutí *„ze samotné podstaty principu přiměřenosti plyne, že se poměřuje „něco k něčemu“, zde tedy veřejný zájem spočívající v ochraně veřejného pořádku s právem na soukromý a rodinný život cizince.“* Nejvyšší správní soud zde rovněž shrnul faktory, které je třeba i v řízení o zrušení povolení k trvalému pobytu brát v potaz. Jsou jimi *„(1) povaha a závažnost dotčeného veřejného zájmu (např. závažnost porušení veřejného pořádku či trestného činu spáchaného cizince); (2) délka pobytu cizince v hostitelském státě; (3) doba, jež uplynula od porušení veřejného pořádku či spáchání trestného činu a chování cizince v průběhu této doby; (4) stěžovatelova rodinná situace (např. doba trvání manželství a jiné faktory vyjadřující efektivnost rodinného života páru); (5) počet nezletilých dětí a jejich věk; (6) rozsah, v jakém by byl soukromý a/nebo rodinný život cizince narušen (tj. vliv na ekonomický, osobní a rodinný život jednotlivce, včetně vlivu na ostatní rodinné příslušníky, kteří by jinak měli právo zůstat v hostitelském členském státě na základě samostatného pobytového oprávnění); (7) rozsah a intenzita vazeb na hostitelský stát (příbuzní, návštěvy, jazykové znalosti apod.); (8) imigrační historie dotčených osob (např. porušení imigračních pravidel v minulosti); a (9) věk a zdravotní stav dotčeného cizince.“*
20. Posouzení přiměřenosti vyžaduje jednak zhodnocení intenzity narušení veřejného zájmu na jedné straně, dále zhodnocení dopadů do soukromého a rodinného života cizince při vědomí výše uvedených faktorů, a výslednou úvahu o převážení veřejného či soukromého zájmu v konkrétním případě. K míře narušení veřejného zájmu se soud vyjádřil výše, přičemž se ztotožňuje se závěry správních orgánů ohledně opakovaného závažného narušení veřejného pořádku ze strany žalobce v důsledku páchaní trestné činnosti, její četnosti a povahy.
21. Otázka zhodnocení dopadů rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce na prvním místě vyžaduje zjištění skutečných soukromých či rodinných poměrů žalobce. Je

přitom především na žalobci, aby sám tvrdil, jaké jeho poměry jsou, jaké rodinné či jiné vazby na území ČR má a aby případně navrhnul důkazy k prokázání těchto tvrzení. Žalovaný správně odkazuje na správní judikaturu, dle níž nelze po příslušném správním orgánu požadovat, aby výhradně z vlastní iniciativy vyhledával a opatroval důkazy, které by mohly z hlediska nepřiměřenosti zásahu svědčit ve prospěch cizince (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 11. 2012, č. j. 9 As 142/2012-21).

22. V daném případě je třeba konstatovat, že žalobce v průběhu správního řízení ohledně svých poměrů mnoho tvrzení nepřinesl. Před správním orgánem prvního stupně se omezil na sdělení, že na území ČR má dceru a bratra. Teprve ve dvojím doplnění odvolání uvedl, že ukončil soužití se svou vietnamskou partnerkou, na jejímž původně navrhovaném výsledku netrvá, žalobce sdílí společnou domácnost se svou nezletilou dcerou, o kterou se po dobu výkonu jeho trestu staral bratr žalobce, společnou domácnost s žalobcem a dcerou sdílí rovněž bratr žalobce, jeho švagrová a synovec. Celá rodina je velice pevně semknuta. Jediným žalobcovým důkazním návrhem k prokázání jeho poměrů zůstává výsledek samotného žalobce. Správní orgán prvního stupně měl prostřednictvím provedené pobytové kontroly z června 2016 ověřeno, že po dobu výkonu trestu odnětí svobody žalobce žila jeho dcera v rodině bratra žalobce. Jiné než uvedené vazby na území ČR žalobce netvrdil.
23. Správní orgány neměly důvod pochybovat o tvrzeních žalobce týkajících se jeho rodinných poměrů, v jím tvrzeném rozsahu je proto považovaly za zjištěné, čímž žalobce nemohl být poškozen. Další prokazování těchto zjištěných skutečností se jeví nadbytečné, zejména v situaci, kdy je žalobce hodlá dokazovat pouze svým vlastním výsledkem, v jehož rámci by bezpochyby svá tvrzení zopakoval. Žalobci nic nebránilo v průběhu správního řízení svá tvrzení týkající se jeho soukromých a rodinných poměrů dále rozšířit, k čemuž žalobce nepřistoupil. Ani v žalobě pak žalobce neuvádí, že snad má na území ČR rodinný či jiný blízký vztah k dalším osobám kromě dcery a bratrovy rodiny. V tomto kontextu nelze správním orgánům vytýkat nedostatečné zjištění skutkového stavu, neboť pro věc nejpodstatnější skutečnosti plynou ze spisového materiálu, který správní orgány nashromáždily, či z tvrzení žalobce, která správní orgány akceptovaly.
24. Správní orgány vyšly z toho, že žalobce je na území ČR zakotven dlouhodobě, když povolení k trvalému pobytu mu bylo uděleno již 26. 4. 2006. Z výpisu z cizineckého informačního systému plyne, že žalobce na území ČR pobýval od r. 2004. Dobu, která uplynula od spáchání trestné činnosti, správní orgány zjevně reflektovaly, když popsaly, kdy k jakému jednání došlo a kdy za něj byl žalobce odsouzen. Vzhledem k postupnému opakování trestné činnosti logicky neměly za to, že se žalobce uplynutím doby napravil, dospěly naopak k závěru o hrozícím opakování trestné činnosti. Správní orgány uzavřely, že rozhodnutím o zrušení povolení k trvalému pobytu dojde k zásahu do rodinných poměrů žalobce, který bude logicky spočívat v tom, že se buď rodina žalobce přesune s žalobcem mimo území ČR, nebo bude s žalobcem v omezenějším kontaktu. Tento zásah lze jako nejintenzivnější vnímat ve vztahu žalobce a jeho dcery, jejíž věk byl správním orgánům mj. z cizineckého informačního systému zřejmý. Při pobytové kontrole bylo zjištěno, že dcera žalobce měla v září 2016 zahájit školní docházku a že je o ní ze strany rodiny bratra žalobce postaráno i v případě nepřítomnosti žalobce. Je pravdou, že žalobci nic nebrání požádat si o nižší formu pobytového oprávnění, je však třeba doplnit, že získání takového oprávnění patrně bude pro žalobce vzhledem k jeho trestní minulosti alespoň dočasně problematické. Správní orgány nicméně nepřehlédly, že k zásahu do

rodinného života žalobce dojde. Vzhledem k věku žalobce a délce jeho pobytu v ČR bylo možno vycházet z toho, že žalobce patrně nemá intenzivních vazeb ve Vietnamu, nicméně tamější prostředí a jazyk jsou mu známy. Správní orgány bezpochyby vnímaly i to, že jedním z trestných činů spáchaných žalobcem bylo i padělání a pozměňování veřejné listiny – cestovního dokladu, jímž se žalobce dopustil mj. porušení práva na úseku pobytu cizinců. Věk žalobce byl správním orgánům zřejmý a ke svému zdravotnímu stavu žalobce ničeho neuvedl, správní orgány proto oprávněně vycházely z toho, že zdravotní stav žalobce odpovídá běžnému zdravotnímu stavu muže ve středním věku, který nebrání zrušení povolení k trvalému pobytu a případnému vycestování.

25. Ne všechny výše uvedené skutečnosti jsou v rozhodnutích správních orgánů uvedeny výslovně, nicméně z rozhodnutí logicky plynou. Správní orgány nejsou povinny všechna kritéria uvedená ve výše citovaném rozhodnutí Nejvyššího správního soudu, resp. v § 174a zákona o pobytu cizinců, výslovně ve svých rozhodnutích vyjmenovat a ke všem se výslovně vyjadřovat (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 2. 2014, č. j. 8 As 109/2013-34). Přestože žalobce správním orgánům vytýká nedostatečná zjištění v několika oblastech, ani v žalobě neuvádí, co přesně by mělo být zjištěno např. ohledně jeho vazeb na občany ČR, zdravotního stavu nebo přítomnosti jeho rodinných příslušníků. Přítomnost jeho rodiny v tvrzeném rozsahu není sporována a žalobce nadále neoznačuje jiné členy rodiny, konkrétní občany ČR, na něž má vazby, nebo zdravotní problémy, které jej snad tíží. Žalobce v rámci své argumentace setrvává v obecné rovině, aniž by sdělil, jaké konkrétní skutečnosti měly být správními orgány pomínuty.
26. Napadené rozhodnutí je vystavěno na tom, že k zásahu do soukromého a rodinného života žalobce dojde, tento zásah nicméně nepřeváží nad zájmem české společnosti na zrušení povolení k trvalému pobytu žalobce. Rovněž soud vnímá citelnost zásahu rozhodnutí správních orgánů do poměrů žalobce a jeho dcery, případně širší rodiny, souhlasí však se závěrem správních orgánů, že rozhodnutí o zrušení povolení k trvalému pobytu není v tomto případě nepřiměřené zásahu. Naproti zásahu do rodinného života žalobce je totiž třeba na misky vah postavit trestnou činnost žalobce, její povahu, závažnost a četnost.
27. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 19. 10. 2016, č. j. 2 Azs 147/2016-30, uvedl: *„Nejvyšší správní soud má tedy za to, že se žalobce dopustil natolik závažného protiprávního jednání, že nelze ani výše popsany zásah do jeho soukromého a rodinného života, resp. i rodinného života jeho manželky a dětí, považovat za nepřiměřený. I když správní orgány rozhodovaly s jistým časovým odstupem od spáchání trestného činu, nesnížila se společenská škodlivost jednání žalobce natolik, že by bylo možné považovat rozhodnutí o zrušení povolení k trvalému pobytu na území České republiky ve smyslu § 77 odst. 2 písm. f) zákona o pobytu cizinců za neadekvátní. Na uvedeném nic nemění ani skutečnost, že byl stěžovatel z výkonu trestu podmíněně propuštěn a podmínky podmíněného propuštění plní. Podmíněné propuštění z výkonu trestu odnětí svobody nepředstavuje zahlázení odsouzení. Na stěžovatele se nehledí, jako by nebyl odsouzen. Pro něj negativní důsledky jeho jednání tak nadále přetrvávají (byť v menší míře), přičemž se nevyčerpávají použitím trestněprávních nástrojů. Stěžovatel si měl a mohl být při páčání natolik závažného úmyslného trestného činu vědom veškerých možných důsledků, které s sebou odhalení předmětné trestné činnosti ponese, a to jak v rovině trestněprávní, tak i rovině zákona o pobytu cizinců (srov. např. nález Ústavního soudu ze dne 18. 2. 1999, sp. zn. IV. ÚS 108/97). Žije-li na území státu, jehož není občanem, musí počítat s tím, že zavrženíhodné jednání směřující*

proti závažným právem chráněným zájmům touho státu, jehož se dopustí, může mít s velkou pravděpodobností za následek, že daný stát ukončí právo stěžovatele na jeho území pobývat. Stěžovatel tak mohl a měl předpokládat, že svým jednáním vystaví obtížím spojeným s ukončením svého kvalifikovaného pobytového režimu v České republice vedle sebe sama i své rodinné příslušníky, a o to více se měl zavrženíhodného jednání vyvarovat.“

28. Žalobce, jakožto cizí státní příslušník, který nemá automaticky právo pobytu na území ČR, projevil flagrantní nedostatek respektu k české společnosti a českým právním předpisům. Za dlouhou dobu pobytu v ČR se jeho charakter prostřednictvím opakovaného páchání trestné činnosti dostatečně projevil. Za nejzásadnější moment způsobující převážení veřejného zájmu na zrušení povolení k pobytu žalobce nad jeho zájemem na realizaci rodinného života v ČR je třeba považovat trestnou činnost žalobce, za niž byl odsouzen rozsudkem Obvodního soudu pro Prahu 4 ze dne 8. 10. 2015, sp. zn. 52 T 69/2015. Soud znovu připomíná, že žalobce se na konci listopadu 2014 jako jeden ze tří předem smluvených pachatelů podílel na úmyslném vniknutí do cizího bytu pod pohrůžkou násilí, zde byla pachateli udeřena a spoutána žena v pokročilém stádiu těhotenství, již byla ústa zalepena lepicí páskou, aby byla následně i se svým tříletým dítětem a přítomnou chůvou odvezena do lesoparku, kde byla donucena podepsat směnku na 45 000 EUR. Žalobce, jenž se v žalobě dovolává svého rodinného života, dal popsáním jednáním zřetelně najevo, jaký respekt chová k rodinnému životu druhých.
29. Dalším argumentem je neustávající opakování a vždy úmyslný charakter trestné činnosti. V případě žalobce nelze hovořit o jednorázovém, zkratkovitém či nedbalostním jednání. Veškerá trestná činnost, za niž byl žalobce odsouzen, jím byla zaviněna úmyslně, odsuzující soudní rozhodnutí, jimiž měl být žalobce varován, na něj preventivně nezapůsobila. Žalobce, jakožto cizinec s povoleným pobytem, měl předchozí odsuzující rozhodnutí vnímat o to intenzivněji, že nemá bezpodmínečné právo pobytu v ČR, a měl si tedy být vědom toho, že zrušení pobytového oprávnění včetně jeho negativních důsledků pro rodinný život jeho, jeho dcery i širší rodiny mu v případě páchání trestné činnosti hrozí. Přesto je třeba uzavřít, že se z předchozích odsouzení nepoučil a trestnou činnost páchal opakovaně. Na uvedeném závěru nic nemění ani doba, která uplynula od spáchání jednotlivých skutků a odsouzení za ně, včetně posledního odsouzení v r. 2015. Snížení společenské škodlivosti uplynutím času je v případě žalobce relativizováno jeho recidivou.
30. Vzhledem k uvedenému dospěl soud k závěru, že byly splněny zákonné podmínky pro zrušení povolení k trvalému pobytu žalobce. Proto byla žaloba jako nedůvodná zamítnuta podle § 78 odst. 7 s. ř. s.
31. O nákladech řízení bylo rozhodnuto ve smyslu ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s., dle kterého, nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Ve věci měl úspěch žalovaný správní orgán, ten ale náhradu nákladů řízení nežádal, ostatně mu ani žádné náklady přesahující běžný rozsah činnosti správního orgánu nevznikly, soud proto vyslovil, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Liberec dne 9. dubna 2019

Mgr. Lucie Trejbalová
předsedkyně senátu

